

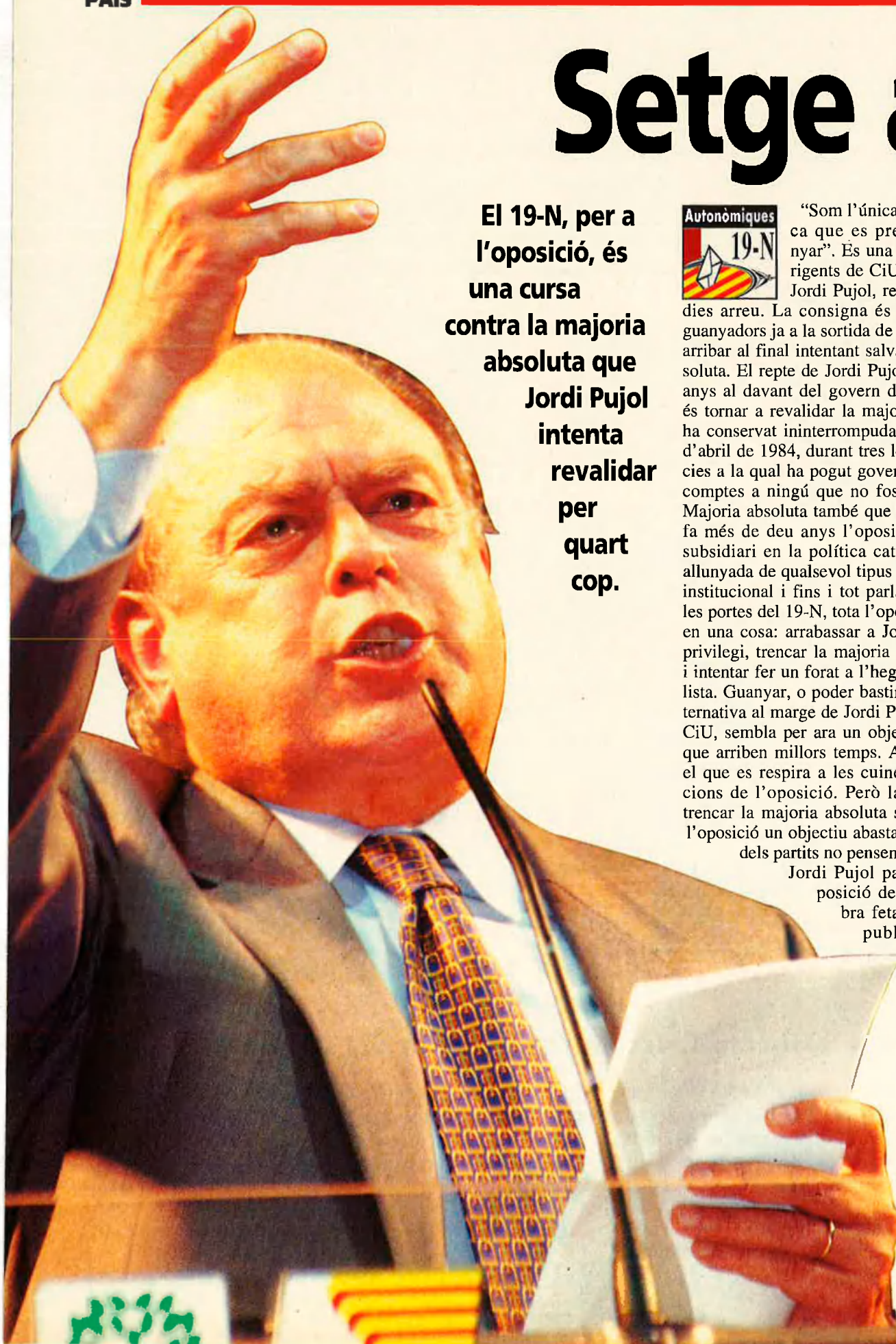
Setge a la

El 19-N, per a l'oposició, és una cursa contra la majoria absoluta que Jordi Pujol intenta revalidar per quart cop.

“Som l'única formació política que es presenta per guanyar”. És una frase que els dirigents de CiU, començant per Jordi Pujol, repeteixen aquests dies arreu. La consigna és situar-se com a guanyadors ja a la sortida de la cursa, per així arribar al final intentant salvar la majoria absoluta. El repte de Jordi Pujol, després de 15 anys al davant del govern de la Generalitat, és tornar a revalidar la majoria absoluta que ha conservat ininterrompudament des del 29 d'abril de 1984, durant tres legislatures i gràcies a la qual ha pogut governar sense passar comptes a ningú que no fossin els electors. Majoria absoluta també que ha deixat des de fa més de deu anys l'oposició en un paper subsidiari en la política catalana i que l'ha allunyada de qualsevol tipus de protagonisme institucional i fins i tot parlamentari. Ara, a les portes del 19-N, tota l'oposició coincideix en una cosa: arrabassar a Jordi Pujol aquest privilegi, trencar la majoria absoluta de CiU i intentar fer un forat a l'hegemonia nacionalista. Guanyar, o poder bastir una majoria alternativa al marge de Jordi Pujol, excloent-ne CiU, sembla per ara un objectiu ajornat fins que arriben millors temps. Almenys, això és el que es respira a les cuines de les formacions de l'oposició. Però la possibilitat de trencar la majoria absoluta sembla a ulls de l'oposició un objectiu abastable i els aparells dels partits no pensen en altra cosa.

Jordi Pujol parteix des d'una posició de defensa de l'obra feta. Les enquestes publicades fins ara —i les que es queden al calaix del despatx— mostren que el ciutadà dona un aprovat bastant alt a la gestió del govern de la Generalitat i per tant, el pes del missatge nacionalis-

majoria absoluta

ta serà explicar l'obra feta. "Si sabem explicar bé el que hem fet, tornarem a tenir majoria". Aquesta és la consigna estratègica abans que la maquinària electoral es posi en ruta oficialment, tot i que ja fa dies que roda. Sobre la base d'explicar l'obra de govern, la coalició nacionalista situarà en aquesta campanya la necessitat d'assumir nous reptes, però sempre dins una línia continuïsta. Anar més lluny, com diu l'eslògan, però en la mateixa direcció, sense canviar el rumb.

El programa electoral que presenta CiU parteix d'aquesta premissa i recull tota una sèrie de propostes realitzables a mig termini, pensant en la continuïtat de l'obra de govern. Així, proposa per exemple que al final de la propera legislatura el desplegament dels Mossos d'Esquadra hagi arribat a la meitat de les comarques catalanes, en el marc de l'objectiu de la substitució dels cossos i forces de seguretat de l'estat. S'inclou també la reivindicació de les competències de trànsit a per la policia catalana. Però on posa l'accent el programa de CiU per a aquestes eleccions és en la qüestió de la millora del finançament autonòmic. L'objectiu dels nacionalistes és equiparar els recursos per habitant que rep Catalunya amb els que reben les comunitats d'Euskadi i Navarra. Per assolir-ho es proposa augmentar el percentatge de participació en l'IRPF —actualment del 15%— i aconseguir un tram de l'IVA o altres impostos especials, sense descartar la reivindicació del concert econòmic en cas que per la via de la responsabilitat fiscal no s'aconseguís un avanç substancial. El programa de CiU també recull altres propostes, com la reforma de la llei de normalització lingüística o el traspàs a la Generalitat de la gestió de determinats serveis estatals.

Jordi Pujol té en aquestes eleccions el mateix rival de sempre, el PSC, i un de nou, el Partit Popular. Els socialistes, perquè són a Catalunya el primer partit de l'oposició, i els populars perquè són, previsiblement, una força política en ascens, que esgarrapa per la dreta la majoria convergent, però també perquè utilitza la llengua, el model d'ensenyament o la projecció exterior de la cultura com a arma electoral, amb la crispació que això representa.

El PSC estrena candidat i estrena manera de fer. Joaquim Nadal no planteja la campanya electoral com un enfrontament personal, sinó

Guanyar, o poder bastir una majoria alternativa al marge de Jordi Pujol, excloent-ne CiU, sembla per ara un objectiu ajornat fins que arriben millors temps. Almenys, això és el que es respira a les cuines de les formacions de l'oposició. Però la possibilitat de trencar la majoria absoluta sembla a ulls de l'oposició un objectiu abastable i els aparells dels partits no pensen en altra cosa.

que es presenta com a representant d'un projecte que vol "acabar d'omplir el got", amb un discurs que intenta ser crític però constructiu, superador de les mancanes que segons els socialistes ha tingut la gestió de CiU. No hi haurà, però, una crítica frontal a la gestió de Pujol, ja que les enquestes mostren que la ciutadania fa una bona valoració de l'obra de govern.

Nadal, fins fa pocs dies president de la Federació de Municipis de Catalunya i alcalde de Girona, basa la seva estratègia electoral en el municipi, entès com punt de partida. És a dir, planteja la seva campanya electoral com una suma de les campanyes municipals dels alcaldes, intentant capitalitzar el poder municipal socialista d'una banda, i el presitigi i la popularitat dels alcaldes del PSC per l'altra, especialment on ell és més desconegut. Per evitar "contagiar-se" de la crisi socialista que aquesta formació viu arreu de l'estat, el PSC, a diferència d'altres campanyes, no farà ús de la llista de càrrecs i ex-càrrecs governamentals que té —o tenia— a Madrid, i centrarà la imatge electoral exclusivament en Nadal. En les darreres municipals el PSC va aguantar millor el descens socialista que el PSOE en el conjunt de l'estat. Ara es tracta d'aconseguir el mateix.

Retrobar mig milió de vots. Els estratègics electorals del candidat socialista, que han implantat a la seu del PSC una oficina electoral especial al marge de l'aparell tradicional del partit, creuen que el perfil nacionalista que ha tingut sempre Joaquim Nadal dins la família socialista pot ajudar a atreure vot progressista i catalanista "segrestat" per Pujol fins ara. Però sobretot, els socialistes intentaran recuperar vots de l'abstenció, que és on tenen més fugues. El PSC quantifica en mig milió de vots la xifra que perd entre unes generals i unes autonòmiques. Per aconseguir fer anar al col·legi electoral aquest mig milió de vots, la campanya de Nadal farà especial atenció a aquest sector, posant molt èmfasi i augmentant el nombre d'actes del candidat a l'àrea de Barcelona i a la mateixa capital.

L'altre objectiu de Nadal és aglutinar el vot útil progressista i catalanista. Per això, el missatge socialista dibuixarà en aquesta campanya dos escenaris postelectorals possibles: un pacte de dretes, CiU-PP, o un pacte d'esquerres, amb el PSC com a eix vertebrador.

El que defugirà Nadal, segons expliquen fonts de la seva oficina electoral, és la temptació de convertir aquestes eleccions autonòmiques en unes primàries de les generals. No solament perquè el perjudicaria electoralment per la identificació amb el PSOE que comportaria, sinó perquè llavors la campanya es convertiria en un enfrontament entre CiU i el PP, o entre Jordi Pujol i José María Aznar, cosa que convertiria automàticament Joaquim Nadal en un element secundari.

El programa electoral socialista, a diferència d'anteriors convocatòries, posa l'accent en les propostes de millora de l'autogovern, juntament amb les ja tradicionals del reequilibri del territori, la simplificació de l'administració i el creixement sostenible. Com CiU, el PSC també reivindica la millora del finançament autonòmic. Nadal inclou aquesta proposta dins la necessitat de reformar l'Estatut, nau capitana del seu capítol de l'autogovern, com va anunciar en una conferència celebrada la setmana passada al Saló del Tinell de Barcelona. Per al candidat socialista, reformar l'Estatut hauria de permetre avançar cap un sistema de finançament que facilités equiparar els ingressos de Catalunya amb les comunitats que disposen de concert, i alhora augmentar notòriament el sostre competencial.

La lluita pel tercer lloc. Dues forces polítiques, IC i el PP, intenten desplaçar ERC de la condició de tercera força del Parlament. Els independentistes no volen perdre aquesta posició, i en fan un dels seus objectius electorals. Precisament un dels arguments que utilitzaran en aquesta campanya és que només votant ERC es pot evitar que el PP es converteixi en la tercera força política de Catalunya. Àngel Colom intenta presentar-se amb vista al 19-N com l'única força possible capaç d'amargar el previsible augment del PP en nombre de diputats. Però la novetat més important d'ERC per aquestes eleccions és el programa. Els independentistes han optat aquesta vegada per un programa econòmicament moderat i nacionalment pragmàtic, presentant un conjunt de propostes en aquest terreny realitzables a curt termini, amb l'objectiu de buscar l'"espai central" —en paraules dels seus responsables— de l'electorat català. En el terreny de l'autogovern és on es visualitza més aquesta adaptació d'ERC, ja que presenta reivindicacions que sovint són assumibles en l'actual marc legal constitucional. Reivindicacions com el concert econòmic, la reforma de la llei de normalització lingüística, la culminació dels traspassos pendents, el desenvolupament integral d'una policia pròpia, el replegament de la Guàrdia Civil, més competències en matèria de justícia i la ces-

JOAQUIM NADAL

La campanya del PSC intentarà treure rendiment a la popularitat dels seus alcaldes.

ÀNGEL COLOM

ERC presenta un programa moderat per acostar-se al que anomenen "l'espai central".

RAFAEL RIBÓ

Iniciativa per Catalunya recupera Ribó per millorar el seu protagonisme en la política catalana.

ALEIX VIDAL-QUADRAS

El PP vol aglutinar tot el vot no catalanista.

só a la Generalitat de les grans infraestructures i serveis.

En el terreny econòmic, ERC també presenta un programa que busca aquest "espai central", amb mesures de suport a l'economia productiva i concretament de suport a la petita i mitjana empresa. Els responsables d'ERC asseguren que no hi ha inflexió programàtica i que totes aquestes propostes s'insereixen en la tradició "d'esquerra moderna i plural" que sempre ha tingut el partit. L'escenari post-electoral preferit pels independentistes seria poder representar "un paper determinant" en la propera legislatura, incidint en l'acció de govern.

L'objectiu d'Iniciativa per Catalunya en canvi, no mira més enllà del 19-N, sinó que prioritza la "mobilització del vot d'esqueres" incidint en l'abstenció i en el vot jove. La campanya d'IC té tres fases. Primera, explicar la importància i la incidència del govern de la Generalitat en la vida quotidiana dels catalans. Segona, proposar des de l'esquerra una acció de govern diferent a la que hi ha hagut fins ara. I tercera, defensar un paper diferent de Catalunya en la política estatal, menys "dretanitzador" del que ha representat CiU. El programa electoral torna a posar l'accent en les propostes per reduir l'atur, defensar les prestacions socials, l'ecologia i la lluita per la igualtat i aprofundir en l'autogovern. Els responsables electorals d'IC no donen tanta importància a convertir-se en tercera força i sí a l'objectiu d'augmentar sensiblement el nombre de diputats.

El PP en canvi, converteix en prioritari l'objectiu de ser la tercera força política de Catalunya, tant per guanyar protagonisme en la política catalana com sobretot, per poder garantir un accés fàcil d'Aznar a la Moncloa. No és solament la pujada de nombre de diputats del PP de Catalunya el que interessa a Aznar. Si Pujol perd la majoria absoluta, el líder del PP sap que li seria més fàcil aconseguir el suport dels nacionalistes si li fes falta. Amb aquest càlcul, i amb totes les enquestes situant-los amb posició de créixer, els populars de Catalunya han presentat un programa sense matisos, per aglutinar al seu voltant el màxim de vot no nacionalista. És precisament en qüestions culturals i d'autogovern on els populars posen l'accent. Instaurar un doble model "optatiu" d'immersió escolar, separant els alumnes per raó de llengua, suprimir els organismes de projecció exterior de la cultura catalana (Institució de les Lletres Catalanes, COPEC, etc.), limitar les funcions dels Mossos d'Esquadra, i privatitzar serveis de l'administració són algunes de les propostes més destacades del PP, que emmarquen dins la necessitat de simplificar i racionalitzar l'administració pública.

Pere Martí